N°. 3. A°. 1837.

MAANDAG DEN 9den JANUARIJ.



SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, *den* 6 *Januarij* 1837.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, dd. 5 dezer maand, N°. 7, zijn ten gevolge van het overlijden van den Eersten Commies bij het Departement van Financien L. J. MEIJERHOFF, de volgende benoemingen bij dat Departement gedaan, als:

Tot *Eerste Commies*, de Tweede Commies, J. G. W. BÄNFFER.

Tot *Tweede Commies*, de Eerste Klerk, N. M. SCHUSTER; — en

Tot *Eerste Klerk*, de Klerk, C. RENS.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

EERSTE OPROEPING.

De Commissie van *Inschrijving* en *Vrijstelling* voor de Schutterij te *Paramaribo*, benoemd door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal bij Gouvernements-order, dd. 5 dezer, N°. 378/70, roept bij deze op:

Alle vrije Mannelijke Ingezetenen, welke bewijsselijk aan *Paramaribo*, woonachtig zijn, immers zich aldaar, doorgaands bewijsselijk ophouden of hun verblijf hebben, voor zoo verre zij namelijk op den 1sten Januarij 1837, den vollen ouderdom van *Achttien* jaren zullen bereikt hebben en alzoo hun *Negentiende* jaar zullen zijn ingetreden, en die hun *Negen en Veertigste* jaar nog niet zullen hebben voleindigd, en alzoo hun *Vijftigste* jaar nog niet zullen zijn ingetreden, welke nog niet in de Schutterij zijn ingelijfd, van welken rang, staat of orde zij ook zijn mogen, zonder onderscheid of zij vermeenen mogten al dan niet, tot de vrijgestelde of uitgeslotenen te behooren.

Zij zal hare *eerste* Zitting houden op *HEDEN* den 9den Januarij 1837, des morgens van 10 tot 1 uren, in het lokaal van het voormalig Gemeente Bestuur, en hare werkzaamheden voor die Zitting bepalen tot de personen, wier namen aanvangen met de letters A., B., C., D., E., F., G., H., J., K. en L.

De voor de Commissie verschijnende, zullen de letters en het nummer hunner woonplaats moeten opgeven.

Paramaribo, den 9 *Januarij* 1837.

Namens de Commissie van Inschrijving en Vrijstelling voornoemd,
De Secretaris,
H. BENJAMINS.

Advertissementen.

TRANSPORTEN.

Den 22sten December 1836. J. DE JAGER Ez, aan BAREND CALGREEN, van het Huis en Erf, aan de *Jode Bredestraat*, L°. D. N°. 22.

Den 23sten. Exploicteur bij het Geregtshof, aan J. NOORDBERGH, van de Plantaadje *le Mast Rouge*, cum annexis, gelegen aan de rivier *boven Perica*; aangekomen hebbende den Boedel C. GOLLERSTEDE.

Den 24sten. J. GOEDE, aan ALEXANDER LIJONS, van den Houtgrond *Willemshoop*, cum annexis, gelegen in rio *Saramacca*, tusschen de Gronden *la Nouvelle Enterprise* en *Lemmershoop*.

Den 30sten. Exploicteur bij het Geregtshof, aan SALOMON DE LA PARRA, van ⅓ aandeel in de Plantaadje *Bodenburg*, gelegen aan de *Matappicakreek*; aangekomen hebbende Mr. J. H. DE FRIDERICI.

Idem. Denzelven als voren, aan denzelven, van de Plantaadje *Klein la Jalousie*, gelegen in de *Waijamoekreek*; aangekomen hebbende J. en A. LUDEN qq.

Den 31sten. W. H. LANS, Curator en Weesmeester binnen deze Kolonie, aan ELISABETH PARISIUS, van 2/3 aandeelen in het Huis en Erf, gelegen aan de *Wagenwegstraat*, L°. D. N°. 116; aangekomen hebbende ⅓ G. F. APTHORP en ⅓ aan REGINA PARISIUS.

Den 6den Januarij 1837. J. DE JAGER Ez. qq., R. LE CHEVALIER te *Amsterdam* qq., CAMILLE RAMPERTI te *Milaan*, aan R. LE CHEVALIER qq., R. A. L. NOBEL, van *elf veertien honderd en veertigste* parten in de Plantaadjen *Halle in Saxen*, gelegen aan de rivier *Perica*, *Groot Cuilenburg* en *Courtvlugt*, gelegen aan de rivier *Cottica*, en in den Houtgrond *Onoribo*, gelegen aan de *Parakreek*. (2118)

Paramaribo, den 6 *Januarij* 1837.
A. VAN MEERTEN.

(2101) *** Heden verloste zeer voorspoedig van eene welgeschapene DOCHTER, A. W. MARQUARD, geliefde Echtgenoote van
A. VAN VELZEN.

PARAMARIBO,
6 *Januarij* 1837.

(2060) Extra goede *ROODE WIJN* in Oxhoofden, te bekomen bij
H. A. BUHK.

(2611) De ondergeteekende, in de maand Maart, van hier vertrekkende, verzoekt alle zijne Debiteuren vriendelijk om betaling, en zal op *HEDEN* den 9 dezer, 's middags ten *vier* uren, ten zijnen Pakhuize, door den Vendumeester A. SALOMONS verkoopen:

STUKGOEDEREN, KRAMERIJEN en veel andere *GOEDEREN* meer.
P. J. BREDENBACH.

BURGERLIJKE STAND.

In het afgeloopene jaar zijn alhier aan *Paramaribo* ingeschreven, als:

GEBOREN:

Van het Mannelijk geslacht: 121 personen.
„ „ Vrouwelijk „ 148 „
269.

OVERLEDEN:

Van het Mannelijk geslacht: 187 personen.
„ „ Vrouwelijk „ 120 „
307.

LEVENLOOS GEBOREN:

Van het Mannelijk geslacht: 4 personen.
„ „ Vrouwelijk „ 1 „
5.

GEHUWD:
35 paren.

Aangekomene Passagiers: 97 personen.
Vertrokkene „ 113 „

Publieke Veilingen.

Ten Huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER.

Woensdag, den 4den Januarij 1837.

1o. Het Erf en Steenen Voeten, op den hoek van de *Waterkant* en *Heiligeweg*, La. C. N°. 114 en La. C. N°. 1. — ƒ 2550. E. J. S. STUGER.

2°. Het Erf en Steenen Voeten, aan de *Heiligeweg*, La. C. N°. 2. — ƒ 1100. E. J. S. STUGER.

3°. Het Erf, Steenen Voeten en Keuken, aan de *Heiligeweg*, La. C. N°. 5. — ƒ 1800. J. A. VOIGT.

4°. De verlatene Plantaadje *Broedersgift*, gelegen aan de rivier *beneden Commewijne*. — ƒ 70. E. J. S. STUGER en J. F. FAVERIJ; — allen aankomende den Boedel wijlen J. C. STUGER.

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

Den 31sten December, de Noord-Amerik. Brik *Charles*, Kapt. R. G. STAMWOOD, naar Boston; lading: 263 vaten Malassie.

Den 4den dezer, de Noord-Amerik. Brik *Mary and Eliza*, Kapt. J. LURVEY, naar Gloucester; lading: 40 vaten Malassie.

Mengelingen.

ROCKALL.

EEN AVONTUUR OP ZEE.

Op den 13 October 1813 kruisten wij op *de Endymion* langs de noordkust van Ierland. Op den storm van den vorigen avond was een schoone dag gevolgd; het scheepsvolk had het middagmaal gebruikt, en het was één uur na den middag, toen de wacht in de marskorf naar beneden riep: „Ik zie iets onder den wind!"

„Iets? wat verstaat gij onder iets?" vroeg de eerste luitenant, terwijl hij tevens den opperstuurman, die aan het roer stond, een wenk gaf. — „Ik weet niet, wat het zijn kan, maar het is iets zwarts," was het antwoord. Nu beval de luitenant den kadet, naar boven te klimmen, en met den verrekijker te onderzoeken, wat de schildwacht gezien had.

„Het lijkt net eene kleine rots!" riep de jongman. „Er zijn geene rotsen hieromstreeks," antwoordde de officier: „kijk nog maar eens goed!" „Het is eene sloep!" riep nu de kadet: „het is eene sloep, drie of vier graden onder den wind." „Nu, dat kan zijn," hernam de luitenant, en rapporteerde het den kapitein, die bevel gaf, om het fregat voor den wind te laten afdrijven, ten einde iets naders omtrent deze buitengewone ontmoeting te vernemen. Daar men niet boord aan boord met de sloep kon aanleggen, zoo werd de kwartierwacht door het scheepsfluitje op haren post geroepen, en slechts de eene helft der manschap bleef op het dek, terwijl de andere langzaam naar het ruim slenterde. Het was genoeg, om het fokkezeil en de schoten een paar maal te brassen, de bram- en marszeilen bij te zetten, en de boelijnen strak aan te halen; — en *de Endymion* vloog daarheen, als een spel van den wind, dat men van de lijn heeft losgelaten. Weldra ontwaarde men, dat het voorwerp, hetwelk men vervolgde, werkelijk eene sloep was; een weinig naderbij gekomen, werden de hoofden van eenige menschen zigtbaar, en eindelijk deze zelve, in hun vaartuig staande en de hoeden zwaaijende; wij leiden tegenover hen bij, en zetteden eene boot uit, om te vernemen wat er aan de hand was.

Gelijk wij reeds dadelijk vermoed hadden, behoorde de sloep tot een schip, dat in den laatsten storm vergaan was; het was der manschap nog

gelukt, de sloep in zee te brengen en in dezelve een en twintig personen op te nemen, zoo matrozen als passagiers, onder welke zich twee vrouwen en drie kinderen bevonden. Midden in den storm was hun schip zoo lek geworden, dat de pompen hen geene dienst meer konden doen, weshalve de ongelukkigen het water met emmers begonnen uit te scheppen; doch door dezen arbeid uitgeput en allen moed verloren hebbende, hadden zij zich eindelijk door den slaap laten overmannen, totdat het schip op het punt was van te zinken. Thans, den onvermijdelijken dood voor oogen ziende, spanden zij hunne overgeblevene krachten in tot eene laatste poging, om zich te redden. De sloep werd, ofschoon niet zonder groote moeite, uitgezet; allen sprongen er zoo spoedig mogelijk in, en achtten zich gelukkig, nog twee kleine roeispanen en eene lijzeilsteng meester te worden, die zij als mast opregten, en waaraan zij, in plaats van een zeil, een stuk geteerd zeildoek vastmaakten. Eene ham en drie galons water maakte al hun provisie uit, en zoo verwijderden zij zich van hun schip, waarop echter de kapitein, twee passagiers, twee matrozen en eene vrouw hadden besloten achter te blijven; zoo ten minste werd ons de zaak door de lieden, die wij aan *de Endymion* opnamen, verhaald.

Toen de sloep het wrak verliet, woei de wind landwaarts; en ofschoon het slechte zeil hen weinig baatte, waren echter de beide riemen in staat, om den voorsteven van het vaartuig in eene behoorlijke rigting te houden. Natuurlijk kwamen zij niet dan zeer langzaam van de plaats, zoodat zij, wanneer hun vaartuig door eene golf omhoog geheven werd — want de zee ging nog zeer hol — van verre niets ontdekken konden, dan den berg Muckisch aan de noordwestkust van Ierland, op eenigen afstand van de zoogenaamde Bloedige Kaap (Bloody Foreland).

Onder dit gezelschap van schipbreukelingen heerschte intusschen niet de minste tucht, zelfs toen de wind nog gunstig was; toen deze echter omsloeg, en hen van het land tegenwoei, gaven zij zich aan eene volkomene wanhoop over, lieten de riemen zakken, hun zeil in stukken scheuren, en aten en dronken alles op, wat zij aan mondbehoeften bij zich hadden. Tot overmaat van ramp begon de sloep, die slecht geteerd was, nog daarenboven water te scheppen; en, gelijk zij naderhand bekenden, zonder den moed en de tegenwoordigheid van geest der vrouwen, zou het, bij dit nieuwe ongeval, met hen zijn gedaan geweest. Daar het weder tevens regenachtig en koud werd, begonnen de arme kinderen, die nog te jong waren om hunnen wanhopigen toestand en het nuttelooze van hunne klagten te beseffen, onophoudelijk te roepen, dat zij dorst hadden en koud waren; zelfs, toen zij reeds bij ons aan boord waren gekomen, riepen zij nog om drinken, en hunne woorden klonken ons nog geruimen tijd in de ooren. Geene der vrouwen was van een sterk ligchaamsgestel; integendeel zag ééne van haar er zelfs zeer tenger en zwakkelijk uit; doch dit verhinderde haar niet, om de mannen uit hunne doffe vertwijfeling op te wekken, en hen aan hunne verpligting te herinneren, waarbij zij verwijten met smeekingen paarden, en hen voorgingen met eenen moed, die het zwakkere geslacht in dringende gevaren dikwerf zoo magtig bezielt, dat het zich boven de mannen verheft. Hoe lang dit echter geduurd zou hebben, weet ik niet te zeggen; doch waarschijnlijk zou deze koortsachtige krachtinspanning nog vóór het vallen van den avond zijn uitgeput, vooral daar de wind veel sterker begon te waaijen en hen meer en meer in volle zee dreef.

De vrouwen, door en door nat en naauwelijks in staat om hand of voet te verroeren, werden bijna in eenen toestand van beseffeloosheid aan boord gebragt; want de onverhoopte redding had zoodanig op haar gewerkt, dat hare sterkte van geest haar had verlaten in het oogenblik, dat zij die niet meer noodig hadden. Eene van haar gleed, toen zij ons schip bereikt had, uit de handen onzer matrozen, en viel op hare knieën, terwijl zij tranen vergoot en den Hemel voor hare redding scheen te danken: doch hare hersenen waren geheel verward; zij beeldde zich in, haar kind verloren te hebben, wrong de handen, en riep in wanhoop luid om hetzelve. In dit oogenblik verscheen een reusachtige bootsman, BILLY MAGNUS genoemd, van wien men zeide, dat hij vijf vrouwen en de Hemel weet hoeveel kinderen had, op de valreep, en had in zijne reusachtige vuist den armen worm, die zich al weenende kromde, even als wijlen GULLIVER tusschen den duim en wijsvinger van den pachter van Brobdignac; de moeder had nog even krachts genoeg, om haar kind uit de hand van BILLY te ontvangen, en zonk alstoen op het dek beseffeloos neder.

Met behulp van een goed vuur, warme thee en gebakkene eijeren waren aldra eenige der dringendste behoeften dezer arme vrouw bevredigd; doch de grootste zwarigheid was, om drooge kleederen voor haar te bekomen. De kapitein echter verviel ten laatste gelukkig op een goed denkbeeld: hij liet de officieren hunne slaaprokken halen, voegde zijn' eigenen er bij, en verzocht de vrouwen hiervan, zoo goed en zoo kwaad het kon, gebruik te maken, totdat hare eigene kleederen gedroogd zouden zijn. De kinderen werden in de kajuit te bed gebragt, en het was inderdaad een belangwekkend gezigt, de spijzen van de tafel te zien verdwijnen, terwijl de vrouwen door elkander baden, weenden en lachten.

De matrozen, minder teeder van gestel, leiden geene zoodanige teekenen van aandoening aan den dag, toen men hen uit de sloep opnam, maar liepen, als door instinct gedreven, naar de drinkkannen toe, en verzochten om eene teug waters. Men kon geen beter middel vinden, om ze te kleeden en te spijzen, dan door hen aan de zorg onzer matrozen toe te vertrouwen; hier had men hen spoedig van drooge kleeren voorzien, en zij aten zooveel hen lustte, daar de scheepsdoctor, hieromtrent ondervraagd, ten antwoord gaf, dat zij nog niet zoo lang gevast hadden, dat veel eten hen schadelijk zijn kon. De ham uitgezonderd, die zij in de sloep verorberd hadden, en waarvan elk hunner slechts een' mondvol gekregen had, hadden zij zes en dertig uren lang geene beten geproefd, weshalve dan ook het rundvleesch, varkensvleesch, brood, en anderen voorraad van het koninklijk fregat, nimmer grooter eere te beurt viel. Men voederde hen zoo lang, totdat zij verzochten een weinig te mogen slapen. Misschien waren eenigen van ons volk des te meer genegen, om deze ongelukkigen naar al hun vermogen bij te staan, daar wij ons, naauwelijks eene maand te voren, in een dergelijk gevaar bevonden hadden.

Op zekeren schoonen herfstmorgen namelijk, juist eene week, nadat wij te Lough-Swilly de ankers geligt hadden, ontdekte men een zeil onder den wind. Dadelijk stuurden wij in deze rigting; doch niemand wist te zeggen, *wat* of *vanwaar* dit schip was, op hetwelk men jagt maakte; ten minste waren geene twee onzer oude zeelieden het daaromtrent eens. De verschillende gevoelens echter kwamen eindelijk daarin overeen, dat het een brik was, wier bovenzeilen wit en wier onderzeilen zwart schenen te zijn, even alsof de eersten van katoen en de laatsten van geteerd zeildoek gemaakt waren; men wist er echter niets anders van te zeggen, dan hetgeen men zag. Het duurde intusschen niet lang, of aan al deze vermoedens werd op eens een einde gemaakt; want men ontdekte weldra, dat het geheimzinnige schip, waarop wij jagt gemaakt hadden, niets meer of minder dan eene rots was; — geen schip van hout en ijzer, maar een ontzaglijk granietblok, dat zich op een' grooteren afstand van het vaste land verhief, dan eenig ander eiland van gelijken omvang. Dit plekje op de oppervlakte der zee was niet hooger dan zestig voet, en had niet meer dan honderd vademen in omtrek. De kleinste potloodstip zou op eene kaart zijne plaats niet kunnen aanduiden, zonder de verhouding zijner grootte tot de overige eilanden dezer stormachtige zee te overdrijven. Deze rots ligt 184 zeemijlen westwaarts van St. Kilda, de afgelegenste der Hebriden, en 260 noordwaarts van Ierland. Men noemt haar *Rockall*; een naam, die den schippers der Baltische Zee zeer wel bekend is. Deze zonderlinge klip bestaat uit zwart graniet; doch haar top, die sinds eene reeks van eeuwen myriaden van vogels tot rustplaats diende, heeft zich met eene laag, zoo wit als sneeuw, bedekt, waardoor men in de verte verleid wordt, haar voor een schip met volle zeilen te houden.

Daar wij op dat oogenblik niets beters te doen hadden, besloten wij *Rockall* te onderzoeken en te bezigtigen. Twee booten werden te dien einde uitgezet; en terwijl het fregat onder den wind van dit rotseiland laveerde, kregen de teekenaars hunne schetsboeken en de natuurkundigen hunne hamers tot dit wetenschappelijke uitstapje te voorschijn. Toen wij van boord afroeiden, was de zee zoo spiegelglad, dat wij ons vleiden zonder de minste zwarigheid te kunnen landen: doch wij vonden aan de rots eenen verscheiden voeten hoogen golfslag, waarop wij in het geheel niet gerekend hadden. De eene kant der rots was, tot aan den top toe, zoo loodregt als een muur; de andere zijden waren wel insgelijks steil en glad, maar toch ongelijk genoeg om er tegen te kunnen opklouteren, wanneer wij maar eerst uit de booten waren. Intusschen moest men op zijne voeten kunnen vertrouwen, en eene goede portie moed bezitten; een misstap of de geringste vrees kon den weetgierigen naar beneden doen storten, om de geheimen van den afgrond te onderzoeken, waarin de voet dezer raadselachtige rots geworteld is: doch gelukkig kwamen wij allen behouden aan, hamers, schetsboeken en chronometers er onder begrepen.

Daar wij er ons niet weinig op inbeeldden, om, met de grootste naauwkeurigheid, niet alleen de ligging der rots, maar ook hare gedaante te bepalen, zoo begaven wij ons vol ijver aan het werk: de een om granietstukken af te slaan; de anderen om, door middel van een koord, den omvang te meten; terwijl eene der booten, overal waar zij grond vond, met het dieplood onderzoek deed. Na verloop van eenigen tijd begon rondom ons de zee hol te gaan, en wij vreegen elkander, waarom het fregat zich meer en meer verwijderde, en niet, volgens afspraak, in onze nabijheid bleef. Daar het echter klaarlichte dag was, zoo bekommerden wij ons niet om eenige riemslagen meer, die wij misschien zouden moeten maken, en gingen met ons werk voort. Ik weet niet naauwkeurig te zeggen, op welk uur plotseling het dunne nevelfloers, dat aan den gezigteinder zweefde, nederzonk, zich schielijk tot eenen mist verdikte, en ten laatste tot eenen kouden stofregen werd, die ons noodzakelijk eenige ongerustheid moest inboezemen. Er werd onverwijld besloten, de booten te beklimmen en naar *de Endymion* terug te keeren; en zulks te meer, daar wij met ons werk gedaan hadden, en ons nog maar alleen vermaakten met langs de wanden der rots rond te klauteren.

Intusschen had de zee begonnen zoo hoog te gaan, dat het ons tweemaal moeijelijker werd, weder in onze booten te komen, dan het ons gevallen was uit dezelven de rots te beklimmen; maar nog erger was het, dat wij dubbel zooveel tijd daartoe noodig hadden, namelijk ten minste een half uur. Wij moesten intusschen, door verscheidene gevaarlijke sprongen, één voor één trachten weg te komen, en mogten ons daarbij minder op onze behendigheid verlaten, dan op het toeval van door onze kameraden te worden opgevangen. Een paar van ons volk, die wat zwaarlijvig waren uitgevallen, vielen daarbij met zulk een' plof tusschen de roeibanken in, dat wij beide keeren vreesden, door de zwaarte van hunnen val, een gat in de kiel der boot geslagen te zien. Evenwel liep alles nog gelukkig af, en wij stuurden nu, toen wij allen in de booten waren, naar het fregat toe; doch tot onze groote verbazing en onze nog grootere ongerustheid, was er nergens een *Endymion* te zien. „*De Endymion* was zoo even nog daarginder,” zeide de een. — „Nog geen uur geleden, bevond hij zich nog op die hoogte,” merkte een ander aan. Doch er was geen *Endymion* heinde of ver te bespeuren; blijkbaar had hij zich een aanmerkelijk eind verwijderd. De lucht had bovendien hare doorzigtigheid verloren, en de horizont, dien wij voor ons hadden, was niet meer dezelfde. Men had de kleur der lucht kunnen vergelijken met die van een glas water, waarin een droppel melk gevallen is; zoodat, zonder eene eigenlijke nevel te zijn, zij toch dampig en betrokken genoeg was, om het gezochte voorwerp te verbergen. Zoo geraakten wij in de grootste onzekerheid wat nu te beginnen; vergeefs roeiden wij op eenen afstand van de noodlottige rots heen en weder, in de meening, dat de eene of andere ligtere luchtlaag ons eenen sluijer voor de oogen gespreid had; doch geen spoor van den *Endymion* was ergens te ontdekken.

Nu kwamen sommigen op het denkbeeld, dat het mogelijk was, dat de verdikte lucht, uit haren aard zwaarder zijnde dan de niet met dampen opgevulde, slechts op de oppervlakte der zee verspreid lag, en wij ons in eene laag van ondoorzigtige uitwasemingen bevonden. Dit werd met grooten ernst beweerd, en men voegde er bij, dat de kruin der rots, die zestig voet boven de oppervlakte der zee verheven lag, zich in eene onbenevelde luchtstreek kon bevinden, weshalve het misschien mogelijk was, om vandaar, zoo niet den geheelen *Endymion*, ten minste deszelfs masten te zien.

(Het vervolg en slot in ons eerstvolgend no.)

Ter Drukkerij van de Erven J. BRINK.